

عنوان مقاله:

نقد و بررسی کتابهای اسباب نزول

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های قرآنی، دوره 1، شماره 2 (سال: 1374)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

محمد بهرامی

سیدابراهیم سجادی

خلاصه مقاله:

با ظهور اسلام در جزیره العرب و گسترش سریع آن در سرزمینهای دور، تاریخنویسی نزد مسلمانان قوت و تنوع یافت. تاریخ جنگها، فرق، سرزمینها، ادیان، انبیا، خلفا و... از جمله محورهایی است که مورخان اسلامی بدان پرداخته اند و در باره هر یک، کتابهای مستقلی نوشته اند. از آن جا که اسباب نزول، نوعی تاریخ است، زیرا به زمینه ها و موجبات نزول آیه یا آیات می پردازد، همزمان با نگارش محورهای مختلف تاریخ و همزمان با نزول قرآن، مطرح گردید و سپس به صورت نوشته در آمد. البته با این ویژگی که اسباب نزول، در طول چند قرن به صورت غیر مستقل و در ضمن بحثهای تفسیری مطرح می گردید. در قرن سوم برای نخستین بار، علی بن مدینی (161 234 ه) اسباب نزول قرآن را به صورت مستقل تدوین کرد. پس از او واحدی در قرن پنجم و ابوالفرج بن الجوزی در قرن ششم (519 597 ه) و جعبری در قرن هفتم (640 732 ه) و ابوالفضل بن حجر عسقلانی در قرن هشتم (773 852 ه) و سیوطی در قرن نهم (849 911 ه) ، کتابهای مستقلی در اسباب نزول نگاشتند و پس از سیوطی، نگارش اسباب نزول تا قرن حاضر ادامه پیدا کرد. در میان کتابهای قرن حاضر، از اسباب النزول محمد باقر حجتی، اسباب النزول القرآنی غازی عنایه، شان نزول بینات محمد باقر محقق و شان نزول آیات قرآن محلاتی شیرازی، می توان نام برد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/683160>

